

עין משפט
נר מצוה

קבו א ב מיי פ"ב מהל' שמים ה"ב סמנ עשין פנ טו"ע"ז ח"מ ס"י קעד סעיף כ"י קבו ג ד ה מיי' שם ה"ל"א טו"ע"ז שם ס"א:

מוסף רש"י

יהבין ליה אחד מצרא. שני חלקים יטול מתקום אחד חלק פשוט שהוא חלק אחד ויטול מתקום אחד, ויפקח מניה דכל מקום שפלו לו הגדל חלק פשוט, יטול שם כלל גיטל חלק בכורה, ואם הם שני אחין ושלם שדות לא יפילו שלשה גורלות, שנים לבסור ואחד לפשוט, שהרי אם יפול חלק הפשוט בשדה האלמני לא יזיקה לו, דלס ק טול לבסור בשני מקומות, אלא שני גורלות יפילו ויטילו על שני שדות הטיולות ואזיה שעולה לבסור יקח ויטול גם האלמני, שאלא עמו (רשב"ם קמון קסד.) מרת סדוס. שלי של (ושוברין 88.) לא היו עשין טובה (בתובנות קב.) אין מהנה לבסור אע"י שאין חסר סכך כגון כלס (רשב"ם קמון 88.) דמנן (אזות פ"ה מ"י) האמר של' שלי שלן ו' מדה ניטולת ודס חותמני ו' מדת סדוס (קמון קסס.).

רבינו גרשום

כרבא לפי שבשחורשין את הקרקע מתחלה מחמת שהיא קשה צריכה יותר מיום אחד כבדרא אינה צריכה שני ימים שמפניך ונמצא שמפסיד ימים השדה מטי' שעות להמלה ואי רדי יומא לזכרבא לא היה חד יומא בין חורשה ודורשה בדפחות טגיא ומשחכת דקא מפסיד. איבעית אימא בר רדי יומא כרבא ודקשיא לא היה יומא ודקשיא דקא לא היה תרי יומי כרבא הא לא קשיא בהרורי ארץ הרים וטרשיים שקשה אינה בירורא ואיכא מלאכה לארץ יומי. ודלא קיבלו חביריו מרבי; ודוקא כלומר אם יש להם לחלוק שדה בור שצריך להשקותו בכל שעה מאריותא דרעאי כלומר בכמה יש בה באותה שדה דין חלוקה. אמר רב (יוסף) [רב נחמן] בי דאלוי יומא אם יש באותה חלוקה שדה שיעור שהפועל יש לו מלאכה כל היום לדלות מן המים ולהשקותו לכל חלק וחלק ייחלוקו ואם לאו לא ייחלוקו שלא ימצא אדם שיסבור לו לחצו היום ונמצא שמפסיד לו יקרים כמו צני מריון שהיו עשירים ולא היו מוכרים קרקעותיהם אלא צדמים יקרים ותרמי ארעמא אחרי נגרי לא קאי אעגדלא דההוא גזרלא אלא מילתא צאנפי נפשיה כלומר שמי שדות שיש לכל אחד נגר ורואה את שחלקו לא אחת לשמים שיקח חצי שדה זו וחצי שדה זו^[1] אמר רבה כופין על מדת סדוס ויטול כל (8) שדה שלם כדי שיהא לכל אחד חלק אחד מנארא וכן יש לפרש תרמי ארעמא אחד נגרא שהנגר מפסיק צין שמי השדות ואם יחלקו כל שדה לשמים לא יהיה חלקו אחד מנארא והשתא צדמי לא שיך למימר מעלינן כנכסי דצי צר מריון דאטו אם האחד ראה לחלוק לעשרים נאמר

יב:

כל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו, ובשליה מרובה (צ"ק דף פ: ועס ד"ה לעולם) דקאמר רב אחא גופיה לעולם אין מטיבין לו איכא למימר דמתחלי' אמר לא צמרהה מטיבין שהיה מפנה שיחצוריהו לגדולתו וכשראה שלא החצוריהו שוב אמר לעולם אין מטיבין לו: **חל"ק** בבזר וחל"ק פשוט יחבין' ליה אחד מצרא. דנפקא לן ציס גוחלין (לקמן דף קעד.) מדכתיב פי שנים מקיש חלק צכורה לחלק^א פשוט: **אמיצרא דבינשי**. צית דגרס צמר הכי אמרי אחותא ל"כ לן נשי היינו חמיו ולא היו לחמיו צנים כי אם צנות ואזית דגרס אמרי אחי א"כ צי נשיה היינו אצוי (ועיי' חוס' שבת כג: ד"ה דצי נשאן) **בגין** זה כופין' על מדת סדוס. מימה לר"י לרבה אמאי איצטרך קר' צכזר יחביצין ליה אחד מנארא^ב ואומר ר"י לפי שלא נתן לו (1) כח הכתוב אלא כב' חמיו ואילו היו שני אחיו רוצים להשתתף לא כפיין לשלשי לתת להם חלק ציחד ועוד צכזר מתנה קרייה רחמנא דאמר ציס גוחלין (88) דכתיב לתת לו פי שנים ואין לכופ' את הנותן ולאצי נמי אי לאו דקרייה רחמנא צכור ה"ל יקוס על שם אחיו כאליו הוא ואחיו קיימין וריצ"ג מפדש דהא דלמר צדמי' כופין לא מדין מורה קאמר דצדין היה יכול למחות שכנגדו דליכא קפידא צרותות דאמר צכמה דוכמין ועוד הא דכופין על מדת סדוס צזה נהנה וזה לא חסר היינו צשכצר דר צחצר חצירו שאינו מעלה לו שכן^ו אכל הא פשיטא שיכול למחות צו אחיו יכנס לדור צדמי' אפי' צחצר דלא קיימא לאגרא וצברא דלא עביד למיגר דהוה זה (8) נהנה וזה לא חסר אלא מתקנת חכמים קאמר הכא דכופין והשתא אין להקשות כלל אמאי איצטרך קר' צכזר:

מעלינן ליה בנכסי דבר מריון.

פירש הקונטרס צדמה הצעל (6) שכולים לומר שפעמים מתצרכת משאר שדות ומצמתי ארעמא אחרי נגרי לא שיך למימר מעלינן כיון שצריך להשקות ואין מתצרכת זו יותר מוז ואין נראה דגס אותם שצריך להשקות מתצרכת אחת מהם פעמים יותר שאחת לוקה צדיפון ואחת אינה לוקה ופר"ת מעלינן כנכסי דבר מריון לא יתן לך זכות שיש לנו צדמה זו אם לא צדמים יקרים כמו צני מריון שהיו עשירים ולא היו מוכרים קרקעותיהם אלא צדמים יקרים ותרמי ארעמא אחרי נגרי לא קאי אעגדלא דההוא גזרלא אלא מילתא צאנפי נפשיה כלומר שמי שדות שיש לכל אחד נגר ורואה את שחלקו לא אחת לשמים שיקח חצי שדה זו וחצי שדה זו^[1] אמר רבה כופין על מדת סדוס ויטול כל (8) שדה שלם כדי שיהא לכל אחד חלק אחד מנארא וכן יש לפרש תרמי ארעמא אחד נגרא שהנגר מפסיק צין שמי השדות ואם יחלקו כל שדה לשמים לא יהיה חלקו אחד מנארא והשתא צדמי לא שיך למימר מעלינן כנכסי דצי צר מריון דאטו אם האחד ראה לחלוק לעשרים נאמר

דחכם צניבאי. משום גברא רבא מילתא. כלומ' שאומר חכם הלכה מדעתו על בוריה ועל עיקרה כמפי השמועה ואותה הלכה נאמרה משמיה גברא רבא כוותיה ששמעה מפי השמועה דהא נביא לא מצי למימר נבואה כי אם מפי הגבורה וזה אומרה מדעתו אלמא עדיף הוא: מאי קשייה. מאי ארייה מיימית דילמא תרווייהו הני גביר רברבייא בני חדא מולא נינתו משום הכי אמר האה כגון האי. אע"ג דלא שמיעי ליה ולא נביאות הוא: (2) אלא דלא. תדע דהכי איכא למימר דנביאות הוא וליכא למימר חד מולא הוא שריר' ר' עקיבא דקין לן דלא היה מעולם גברא כוותיה ופאפי' כי את חזי תנא ואמר מנפשיה כוותיה אע"ג דלאו בני חד מולא נינתו דהוי ליה מולא בתורה ובעושר כוותיה דר' עקיבא; ודלמא כסומא בארובה. ולא משום דהוה עדיף ומשני לאו טעמא קאמר שמביא אמתלא לדבריו ראיה. ומדקאמר טעמא ודאי מרוב חכמתו קאמר ולא כסומא בארובה: דרשקא. בנאריש דרעבי בה (נביא) למה"י: דמליך. דלעבידי מיניה ראש ישיבה: הכי שמיא. דהכי חתום שמיא בשטר: טביומי. והכי מקריי שמיא ושמיה דרב אשי טביומי והאי דקרי ליה רב אשי משום שם לווי; בכלה. קרי' לה להווא מסכתא דריריש ריש מחביאה: כל המטיבין לו. הואיל והוטב לרב אשי דפתח בראש ישיבה לא במהרה מריעין לו שלא יסלקוהו רב אחא אחי יכול להרעי לו: בכנפיה. בחיקו: כמה לבבות. שאין לבו מירשב עליו: איש נבוב. חלול הוא שלא אכל: ילכב. כמה לבבות: אפי' לבוי אטום כבתולה. זו שאינה בעולה ואטומה היא מתנובה: (פשיטא) אם כבר ופשוט באו לחלוק בשדות בארובה ובעבור נוסט פי שנים ואמר (הכבזר) אני נוטל חלק בכבזר. סמוך לחלק פשוט בחד מיצר אין יכול הפשוט לעכב עליו ולומר שקול חלק פשוט בהאי גיסא וחלק כבזר לאידך גיסא ואינו יכול לעלות עליו דמיס אם יניחו ליטול שניהם במיצר אחד דרניו ליטול וירשתו במקום אחד: יבם מאי. יבם שמת אחיו בחיי אביוהן ויבם זה את אשתו ורשבו מת אביוהן דשקול האי יבם וירשת אחיו שני חלקים אחד חלק אחיו שפת וחלק של עצמו. מי יחבי ליה אחד מיצרא הנהו ב' חלקים אי לא. מי אמרנן דרניה הוא דשקל פי שנים ויחבי' ליה גבי הדרי בחד מיצרא או לא משמע ממש דכבזר הוא ולא יחבי' ליה בחד מיצרא.

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

משמים דצי עקיבא כווסיה. וליכא למימר צני חד מולא נינהו שהרי ר"ע חכם ממנו הרבה: **ולאו טעמא קאמר**. צמילמיה וכיון דאמר טעמא אין זה כסומא שמכוון לירד בצרובה צמקרה צעלמא אלא צכרת הלצ היא הצאה לו צנצואה וזכה להסכים להלכה למשה מסיני: **צריסקא**. שוק רשות הרצים: **דמליך**. השמא צממא מחסיא שעמיד להיות ראש הישיבה עכשיו: **טביומי חסיה**. צכחותם צליגרת חותם שמו טביומי: **קיימא לי שעמא**. מול: **שדרו זוגא דרצנן לגציה**. דמר צר רב דאשי: **לאימלוגי ציה**. ליטול ענה ורשות להמליך את רב אחא: **פטח וסנא**. דרשה ונעשה ראש הישיבה: **כל המריעין לו כו'**. כלומר הואיל ונדחה השעה לא ימליכוני עוד: **איש נבוב**. כשהוא חלול כלל כרס מלאה: **ילצב**. כמה לצבות שאינו מקסים לדעת שלמה: **ינוצב כלולוס**. לז אטוס צכמולות עושה נצוב וחלול: **פשיטא חלק כזור וחלק פשוט**. שני חלקין שהכזור נוטל אחד משום צכורה ואחד משום פשיטות יחביצין ליה אחד מנארא זו אכל זו שהרי שניהן חלקו הן והרי הן כחלק אחד: **יצס מאי**. המייצס את אשם אחיו דקס תחמיו לנחלה ונטול שני חלקים מאי מי מלו אחרי ליה הואיל ומכס אחרינא קאמי לא יחצי להו (8) ניהליה אחד מנארא זו אכל זו אי לאו מעלימא גבן צדמי: **הכזור אשר חלו**. ציצס קמשתעי דמאז'ה צגדול לייצס אשר חלד פרט לאיילונית והכי מדרש קר' צימה יצא עליה וגו' והיה מכזר קר' איה מן היצמין יצא עליה הכזור אשר חלו דרבי יצמין שהצימה צת וולדות היא פרט לאיילונית: **דזנן ארעא אמנארא דצי נשא**. קנה קרקע אכל שדה אציו: **כי מטא למיפלג**. עם אחיו צנכסי אציו: **על מדת סדוס**. זה נהנה זה לא חסר: **אמרו אחי מעלינן ליה עיולאי**. לנו היא משזבתם כקרקעותיה על צר מריון שהיו מעולות ומסתמבלו ואי דרבי יוסף צדמה (8) צעל שיכולין לומר פעמים שזו מתצרכת משאר השדות: **פרי ארעמא אחרי נגרי**. אם צית השלמין היא ויש לשני אחין לחלוק שמי שדות לכל אחת יש לה יאזר להשקות ממנו וזה קנה שדה אכל (8) האחד מהן ורואה שיהן אחיו לו הסמוכה לשלו: **כגון זו כופין**. דאף לקרקע השניה גס היא יש לה יאזר להשקות ממנו: **האי מדויל והאי לא מדויל**. דרך היאוריים לייצס כשהגר (8) שם מנשכין ממנו מתמעט לפעמים שזה יצס וזה אינו יצס ואומר לו טול חלקך צשמיסה דלאו מדת סדוס היא או מן לנו עילוי צדמי: **פרסי**. ארעמא שם להם לחלוק על דא נגרא ואחד מהן קנה קרקע אכל האחת: **כופין על מדת סדוס**. דכיון דאחד נגרא נינהו שיהן שות: **ניחא**

משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה אמר רב אשי ומאי קושיא דלמא להא מילתא בר מזליה הוא אלא אמר רב אשי תדע דאמר גברא רבה מילתא ומתאמרא הלכה למשה מסיני כוותיה^ב ודלמא כסומא בארובה ולא טעם (6) יהיב א"ר יוחנן מיום שחבר בית המקדש נישלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטמים ולתינוקות לשוטמים מאי היא כי הא דמר בר רב אשי דהוה קאי ברסתקא דמחוזא ששמעיה לההוא שומא דקאמר ריש מתיבתא דמליך (9) במתא מחסיא טביומי חתים אמר מאן חתים טביומי ברבנן אנא שמע מינה לדירי קיימא לי שעמא קם אתא אדאתא אימנו רבנן לאותביה לרב אחא מדפתי ברישא כיון דשמעי דאתא^ג שדור זוגא דרבנן לגביה לאימלוכי ביה (8) עכביה הדר שדור זוגא דרבנן אחרינא עכביה גביה עד דמלו בי עשרה כיון דמלו בי עשרה פתח הוא ותנא ודרש לפי שאין פותחין בכלה פחות מעשרה קרי רב אחא אנפשיה^ד כל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו וכל המטיבין לו לא במהרה מריעין לו תנוקת מאי היא כי הא דבת רב חסדא הוה יתבה בכנפיה דאבוח הוו יתבי קמיה רבא ורמי בר חמא אמר לה מאן מינייהו בעית אמרה ליה תרוייהו אמר רבא ואנא בתרא (8) א"ר אבדימי דמן חיפה קודם^ה שיאכל אדם וישתה יש לו שתי לבבות לאחר שאוכל ושותה אין לו אלא לב אחד שנאמר יאיש נבוב ילבב וכתיב^ו נבוב לוחות ומתרגמינן חליל לוחין אמר רב הונא בריה דרב יהושע הרגיל בין אפי' לבו אטום כבתולה יין מפקחו שנאמר יתירוש ינובב בתולות: אמר רב הונא בר' דרב יהושע^ז פשיטא חלק בכזר וחלק פשוט יחבין ליה (8) אחד מצרא יבם מאי אמר אביי היא היא מ"ט בכזר קרייה רחמנא רבא אמר יאמר קרא יוהיה הכבזר הוייתו בכבזר ואין לחלוקתו בכבזר ההוא דזבן ארעא אמצרא דבי^ח נשיה כי קא פלגו א"ל פלגו לי אמצרא יאמר רבה יכגון זה כופין על מדת סדוס מתקיף לה רב יוסף יאמרי ליה אחי^ט מעלינן ליה עלויא כי נכסי דבי בר מריון והלכתא כרב יוסף תרי ארעמא אתרי נגרי אמר רבה כגון זה כופין על מדת סדוס מתקיף לה רב יוסף ומצינן דהאי מדויל והאי לא מדויל והלכתא כרב יוסף תרתי (8) אחד נגרא א"ר יוסף יכגון זה כופין על מדת סדוס מתקיף לה אביי מצי אמר בעינא דאפשי אריסי והלכתא כרב יוסף אפוישי (8) לאו מילתא היא

חד **לי לאפוישי אריסי**. טוב לי שיהא לך שמי שדות אחת מכלאן ואחת שמי שדה לך אריסיין ותהא שדה שלי משתמרת יפה: **שיחלקו משום מעלינן ולשון מעלינן נמי אינו מתיישב לפי"ה**

חלקה סמוך לאותה שדה שקניתי אמר רבא ודאי יחבינן ליה סמוך למיצריה וכוון זה אי מנכב אינש כופין על מדת סדוס שלא יעשה מדת סדוס שהיו מקפדין ואו' שלי שלי ושלך שלך. כך אלו כופין אותם שלא יעכבו ליתן לה חלקה אצל שדה בעלה שזה נחנה וזה לא חסר: מתקיף לה רב יוסף והא מצי למימר אחותה הואיל ויש לה הנאה שנוטל שדה סמוך ליה מעלינן ליה האי ארעא וחשביה ליה ביוקר כנכסי דבי בר מריון דהוי ליה מקרקע מעולין והוי אמיד ולא מוכב ארעתיה אם כס דמיים יקריים הכי נמי מפלי לן האי גברא דמיס אי יחבינן ליה בסמוך לו ואי לא לא יחבי' ליה אמצרא דיריה ואמאי כופין. והלכתא כרב יוסף דמצי מעלי ליי ביוקר. הרי אחי או תרי שותפי דהוי להו לחלוק תרי ארעמא דקדימן חדא אחאי נגרא וחדא אחאי נגרא דלכל אחת יש לה נגר שלה וזה אמת המים שמשקין אותה ממנו וכן חד מחני אחי או שותפי חד ארעא אחתיתא סמוך לאחת מאלו ואמר האי דובן הואיל דהני תרי ארעמא דאית לן לחלוק שוין הן במדה ולכל חדא יש לה נגר הב לי אותה שדה שסמוכה לאותה שקניתי אמר (רבא) כגון זה ודאי כופין דלא מצי לעכב עליו. מתקיף לה רב יוסף אמאי כופין אה מצי טעין אידיך לא בעינא אלא נחלוק כל שדה וכל נגר לשנים דשמא זימנין דהאי נגרא מדויל והאי יבם מסתפתיא דלמא יבשא נגרא שלי ונגרא דמיצרך לי יבשה ומציאת את להשקות שדך ונאם לא מצינא ומספסדי הלכך בעינא למפלג תרווייהו או יעלה לי דמים וכי האי גונא מצי מעכב ליה. תרי ארעמא אחד נגרא שהיו שניהן מסתפקות מנגר אחד וקנה אחד מהן קרקע חד סמוך לאחת משדות אלו ואמר ליה לחבירו הב לי אמצראי דהשתא ליכא למימר דהאי מדויל והאי לא מדויל תרווייהו סמיכי אחד נגר. אמר בר יוסף בהאי מרינא דכופין ויחבי ליה. אמר ליה אביי אמאי כופין והא מצי למימר ליה אידיך נחא לי לאפוישי אריסי כלומר אם היה שדרה שקנה בצד אחד סמוך למיצר ואמר הבו לי אמיצראי יכול לומר לו הלא איני רוצה שתקח חלק כי אם מצרי האחר כיוי שתהא שדה שלי אמצעיית ותחסי אריס אחד מצד אחד על אותה שדה שקנית ואריס אחד על חלקך ומגביצך מצד אחר ומהן משתמרת שדה שלי שהיא אמצעיית וכי האי גונא מצי לעכב ואפי' הכי דאינא למימר הכי להלכתא כוותיה דרב יוסף. ל"א. אמאי כופין אה יכול למימר אנא בעינא הכי למפלג דמההיא ארעא וחצי נגרא דאמיצרך שקול פלגא ואנא שאקול פלגא כי היכי

^[1] אולי צ"ל ג' קצין ולא ד' או ה'.

^[2] נראה דצ"ל אלא אמר רבא דצי וכו' ומתאמרה משמיה דר"ע בר יוסף דכוותיה דהכי אילמ' למימר וכו'.

מסורת הש"ס

(א) נדה כ"ג, (ב) ז"ל שדרור, (2) צ"ק פ"ד (ד) ס"א שאכל ס' ושהה ס' (5) [לקמן קעד.] (6) נפ"י סמוך לשדה של חמיו ולא היה לחמיו צנים כי אם צנות. סמוך ועי' חוס' דהפא ד"ה אמנארא, (1) [לקמן נט. קסח. עירויין מט. כמיות קג.] (8) ז"ל שדסי, (9) צ"ל לא נטהה רש"י,

תורה אור השלם

1 ואיש נבוב ילבב ויצי עירי פרא אדם יקלד: איוב יא יב
2 נבוב לחת ויעשה אתו כאשר ירָאָה אתך דָּבָר בן יגשה: שמות כז ח
3 כי מה טובו ומה יפיו דָּבָן בחורים יתירשו יגובב יגובב
4 זכרה יז
5 תהיה החבור אשר חלד יקוס על שם אחיו הנותן ולא יקחון שמו מישאראל:

דברים כה ו

גליון הש"ס

גברא עקי' ליה עילאי. עין פ"ו משנה ח' דלמאי צפירוס מלתא חסיה: תרס' ז"ה כגון ב' אכל הא פשיטא שיכול למחות לו עין לקמן דף קט ע"כ צדמיס ד"ה אמאי שלו לא הניעו:

הנהגות הב"ח

(א) גב' ולאו טעם קאמר ל"ר יוסין: (ב) שם דמלין השתא מלתא מחסיא: (א) שם לאימלוגי ציה נכבדיה דמר שדור וכו' עכביהו צינה עד: (7) שם ואלא נמלא וכן דהא ל"ר צדמי: (8) שם חמיו ארעמא אחד נגרא: (1) שם אפוישי ואלו מילתא היא: (1) רש"י ד"ה יס וכו' לא יחצי להו נידחל אחד וכו' מעליית גבן צדמי: (8) ד"ה אמרו וכו' צדמה בית הבעל: (8) ד"ה מרי וכו' אכל אחת מהן ורואה שיהן אחיו לו: (1) ד"ה נשא וי' ואחת מכלל כדי שמכרה לילי ויחית ואחת מכללען נמנן: (2) ד"ה צנין וכו' שם אלא (8) תרס' ד"ה צנין וכו' שם אלא (8) ד"ה צנין וכו' צדמה בעל ואיחיו מעלינן וכו' צדמה בעל ואיחיו שיכולים: (8) אהד שדה שלם:

מוסף תוספות

א. ולא חשבינו שני חלקים אחת אלא כחלק אחד.
ב. משמע דאי לא נמקי, כדחמנא בכבזר פי שנים כתב דחמנא בכבזר פי שנים לא היה נוטל שני חלקיו במקום אחד.
ג. והשני תובע שיוחלקו אותם זה כנגד זה כיון ששירים הנאותם בדמים ובגופם ואין שנינו ביניהם אלא שנינו הנגר. יעב"ש:

רבינו גרשום (המשך)

אביי אמר היא היא דשקיל נמי בחד מיצר דכבזר קרייה רחמנא והיה הכבזר אשר חלד ודרשי' לי הכבזר מצוה בגדול הלכך יריינה בכבזר ואחזי מיצור היבזין ליה. היייתו בכבזר יליטול ב' חלקים ולא חלוקתו בכבזר ליטול שניהן במיצר אחד: אמצרא דבי נשא. סמוך לשדה אחר של חמיו ולא היו לו לחמיו צנים כי אם צנות ומת חמיו וחניתי קרקעותיו לבנותיו אמר האי הבו לאשתי

חלקה סמוך לאותה שדה שקניתי אמר רבא ודאי יחבינן ליה סמוך למיצריה וכוון זה אי מנכב אינש כופין על מדת סדוס שלא יעשה מדת סדוס שהיו מקפדין ואו' שלי שלי ושלך שלך. כך אלו כופין אותם שלא יעכבו ליתן לה חלקה אצל שדה בעלה שזה נחנה וזה לא חסר: מתקיף לה רב יוסף והא מצי למימר אחותה הואיל ויש לה הנאה שנוטל שדה סמוך ליה מעלינן ליה האי ארעא וחשביה ליה ביוקר כנכסי דבי בר מריון דהוי ליה מקרקע מעולין והוי אמיד ולא מוכב ארעתיה אם כס דמיים יקריים הכי נמי מפלי לן האי גברא דמיס אי יחבינן ליה בסמוך לו ואי לא לא יחבי' ליה אמצרא דיריה ואמאי כופין. והלכתא כרב יוסף דמצי מעלי ליי ביוקר. הרי אחי או תרי שותפי דהוי להו לחלוק תרי ארעמא דקדימן חדא אחאי נגרא וחדא אחאי נגרא דלכל אחת יש לה נגר שלה וזה אמת המים שמשקין אותה ממנו וכן חד מחני אחי או שותפי חד ארעא אחתיתא סמוך לאחת מאלו ואמר האי דובן הואיל דהני תרי ארעמא דאית לן לחלוק שוין הן במדה ולכל חדא יש לה נגר הב לי אותה שדה שסמוכה לאותה שקניתי אמר (רבא) כגון זה ודאי כופין דלא מצי לעכב עליו. מתקיף לה רב יוסף אמאי כופין אה מצי טעין אידיך לא בעינא אלא נחלוק כל שדה וכל נגר לשנים דשמא זימנין דהאי נגרא מדויל והאי יבם מסתפתיא דלמא יבשא נגרא שלי ונגרא דמיצרך לי יבשה ומציאת את להשקות שדך ונאם לא מצינא ומספסדי הלכך בעינא למפלג תרווייהו או יעלה לי דמים וכי האי גונא מצי מעכב ליה. תרי ארעמא אחד נגרא שהיו שניהן מסתפקות מנגר אחד וקנה אחד מהן קרקע חד סמוך לאחת משדות אלו ואמר ליה לחבירו הב לי אמצראי דהשתא ליכא למימר דהאי מדויל והאי לא מדויל תרווייהו סמיכי אחד נגר. אמר בר יוסף בהאי מרינא דכופין ויחבי ליה. אמר ליה אביי אמאי כופין והא מצי למימר ליה אידיך נחא לי לאפוישי אריסי כלומר אם היה שדרה שקנה בצד אחד סמוך למיצר ואמר הבו לי אמיצראי יכול לומר לו הלא איני רוצה שתקח חלק כי אם מצרי האחר כיוי שתהא שדה שלי אמצעיית ותחסי אריס אחד מצד אחד על אותה שדה שקנית ואריס אחד על חלקך ומגביצך מצד אחר ומהן משתמרת שדה שלי שהיא אמצעיית וכי האי גונא מצי לעכב ואפי' הכי דאינא למימר הכי להלכתא כוותיה דרב יוסף. ל"א. אמאי כופין אה יכול למימר אנא בעינא הכי למפלג דמההיא ארעא וחצי נגרא דאמיצרך שקול פלגא ואנא שאקול פלגא כי היכי